

1) STRESS I NO RES

Adelaida Frías

www.obresdeteatre.com

- 5 pàgines -

La Glòria condueix per l'autopista. Se sent eufòrica perquè l'acaben de promocionar a la multinacional de cosmètics on treballa. Pujar graons la motiva enormement i la nova responsabilitat li dóna ales, però no sap com explicar-li al Víctor que no podrà marxar amb ell d'aquí dos dies com tenien previst. El Víctor treballa per a una marca molt coneguda de roba esportiva. Fa quatre anys que estan junts, i des d'aleshores no agafen vacances; primer per poder llogar un pis de disseny, després per augmentar el seu prestigi, i finalment, perquè no poden parar. Però han arribat al límit, i havien decidit fugir plegats per cultivar la seva intimitat. Mentre la Glòria recorda tot això, el Víctor li truca, i la seva veu li parla a l'orella a través del mans lliures:

— No m'esperis, nena, que aquesta nit tinc uns directius japonesos. Sort que m'escapo amb tu demà passat!

Ella no té valor de confessar-li per telèfon la seva deserció, i espera un moment millor.

Però l'endemà, de bon matí, el Víctor —que ha arribat a altes hores— encara dorm, i la Glòria ha de marxar corrent per rebre, precisament, el traspàs del seu nou càrrec. Mentre es pinta els llavis a corre cuita dins el cotxe, ella mateixa s'estranya d'haver recuperat l'entusiasme quan se sentia esgotada. Es veu altre cop amb cor de continuar amb les setmanes de més de setanta

hores, disponible dia i nit, a canvi del reconeixement professional i primes suculentos quan obté bons resultats. Però, per sobre de tot, té la certesa reconfortant de ser algú dins un col·lectiu poderós.

Al migdia té un dinar de feina amb en Puigverd, que és qui li deixa el lloc perquè es retira, i al vespre hi ha un sopar amb els seus directius on ella no pot faltar. Quan per fi li explica la situació al Víctor, només queden quatre hores perquè surti l'avió.

— Com m'has pogut fer això? Si jo he renunciat a portar les vendes amb Austràlia per poder marxar amb tu!

— Ara no pot ser, Víctor. Per què no marxem l'any que ve?

— Perquè és l'última vegada que m'enganyes.

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com